

# A hegy szelleme

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 39. szám, 2017. szeptember 29.

Csomay Zsófia írása (*A Svábhegy, ÉS*, 2017/37., szept. 15.) tökéletesen bemutatja a hegyvidéken uralkodó állapotok egyik szeletét. A gumiból készült futópálya mellett a természetes erdei utak „városi sétaúttá” válásáról is említést tesz. Minthogy XII. kerületi őslakos vagyok, itt születtem, és itt élek ma is, a szerző megállapításaival mélyen egyetértek. A levegőt cserélő és a szemet gyönyörködtető zöld területek száma az évtizedek alatt ebben a kerületben bizony fokozatosan csökkent. Emellett az építészeti remekművek, például a villák és a hozzájuk tartozó kertek, szintén eltűntek. Az ősfákról nem is beszélve. Ha megállunk a MOM Bevásárlóközpontnál, és a Svábhegy felé nézünk, azt látjuk, hogy a lombok között egymás után sorakoznak az új házak. Ebből a távolságból mintha élére állított gyufaskatulyák lennének. Irhás ároktól indulva ugyanez a helyzet. Az egykor érintetlen és dús növényzettel pompázó árokpart mentén szorosan feszítenek a modern házcsodák. De elballaghatunk Zugliget környékére is. Az egykori, Révész Margit által létrehozott Gyermekszanatórium helyén egy társasház virít. Az erdőbe nyúló és több blokkból álló gyógyintézetből semmi nem maradt. Csupán a megkopott fényképek idézik vissza a múltat. A Hild József tervei alapján készült Karczag-villa úgyszintén a nemtörődömség áldozata. És lehetne tovább sorolni a magukra hagyott és aztán az utolsó szögig széthordott épületeket. A Hegyvidéki Helytörténeti Gyűjtemény munkatársai minderről részletes tájékoztatást tudnak adni. Elmondják például, hogy 1880 táján erdők, mezők és szőlőültetvények borították a hegy lejtőit. Később fedezték fel maguknak a kirándulók, kiváltképp a pestiek, akik elámultak a háborítatlan zöld láttán. Nemsokára megnyitottak a kisvendéglők is. Igazi édenkert volt itt akkoriban. Manapság viszont az értelmetlen pusztulás a jellemző. Mégis: az íróasztalok mögül értékmegőrzésről beszélnek. Hogy ez mit is jelent valójában, azt nagyon nehéz kibogozni. Talán azt, hogy a környezetbe abszolút nem illő tárgyak sokaságát helyezik el a természet közepén. És közben a megóvás és a fejlődés harmóniáját hangoztatják. Az arányokkal is akad probléma. Egy darab műemlék épületet nagy nehezen felújítanak, ám mellette hármat veszni hagynak. Így aztán az utókor csupán hallomásból tudja meg, hogy milyen gyönyörű volt a hegyvidék annak idején. Mert sajnos manapság már nem az.